

3. søndag efter påske

Salmevalg

Se, nu stiger solen, 754

I døden Jesus blunded, 221

Stat op, min sjæl, i morgengry, 224

En liden stund, 540

Nu takker alle Gud, 11

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Jesus sagde: ”En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.” Da sagde nogle af hans disciple til hinanden: Hvad er meningen med det, han siger til os: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? og: Jeg går til Faderen?” De sagde altså: ”Hvad mener han med at sige: En kort tid? Vi forstår ikke, hvad han taler om.”

Jesus vidste, at de ville spørge ham, så han sagde til dem: ”I spørger hinanden, hvad jeg mente, da jeg sagde: ”En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og klage,

men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer.”

Prædiken

Det med at forstå samvær og adskillelse er uhyre vanskeligt; og at forstå, hvordan samvær og adskillelse påvirker vores følelser af sorg, håb og glæde, er endnu vanskeligere. Samvær og adskillelse oplever vi, fordi der findes tid og rum. Tid og rum bringer os fysisk set sammen og skiller os fysisk set fra hinanden. Men selvom vi er fysisk adskilte, kan vi godt føle et åndeligt nærvær med hinanden; og selvom vi befinder os på det samme sted og i den samme tid, kan vi godt være åndeligt adskilte. Jesus bringer røre i vandende ved at sige til disciplene, at om kort tid vil han forsvinde, for atter, efter en kort tid, at

komme til dem igen. Disciplene fatter ikke, hvad Jesus taler om; og det er kun fordi, at vi allerede kender historien om Jesus død og opstandelse, at vi rent faktisk forstår det. Når man, som vi, kan se en fortælling fra oven og gennemskue tid og rum i fortællingen, så kan vi lægge fortællingen sammen som et puslespil, og så ser vi, at Jesus allerede her taler om, at han vil dø og genopstå. Men det er naturligvis umuligt at forstå for disciplene.

Da jeg og min søster, Lea, var på ferie hos min mormor i Tyskland, skulle min søster fejre fødselsdag på ferien. Hun har fødselsdag i juni, så sådan har det altid været. Men hun var endnu lille og kendte hverken tal eller datoer; hun vidste blot, at det ville blive hendes fødselsdag, mens vi var hos min mormor. For at hjælpe Lea med at forstå, hvornår hun havde fødselsdag, fortalte mor hende, at den dag, mor kom, ville det være hendes fødselsdag. Bagefter fortalte hun mormor, at hun ikke måtte nævne noget om fødselsdagen for min søster, og vi måtte ikke begynde at fejre noget, før mor kom.

Aftenen før Leas fødselsdag var hun ked af det. Det berørte naturligvis mormor dybt, og for at trøste Lea fortalte hun, at i morgen ville mor komme. Og så lægger et lille barn jo to og to sammen; det gjorde min søster også, og det, hun først og fremmest forstod, var, at når hun vågnede igen, ville det være hendes fødselsdag. Hvad Lea ikke vidste, var, at mor først kom til middag; hvad mormor ikke vidste, var, at Lea havde forstået noget ganske andet, end at mor skulle komme. Så Lea stod op, fuld af forventning, tog sit bedste tøj på, og løb ned i mormors køkken med julelys i øjnene og en glæde, der havde besat hele hendes krop med håb om friskbagte boller og varm kakao, saft og lagkage med lys i, fødselsdagssang og måske en gave! Og hvad så hun, da hun kom ned i køkkenet? Der sad min mormor, mutters alene, og skrallede kartofler, som var det en hvilken som helst anden dag. Lea var ulykkelig, og hun begyndte at græde som aldrig før. Mormor forstod ikke noget; og det er meget svært, ja nærmest umuligt, for et lille barn, der ikke kan ret

mange tyske ord, at forklare ens tysktalende mormor noget som helst, når man er så ked af det.

Den fortælling fra det virkelige liv beskriver fantastisk godt, hvad samvær og adskillelse betyder for os her på jorden. Det er et fundamentalt vilkår, at vi mødes, skilles og mødes igen; det sker hver eneste dag; hver eneste uge, at vi mødes med nogen, skilles fra dem og mødes med dem igen. Hvis vi læser sætningen af Jesus ud fra det perspektiv, så er det en forbløffende almindelig sætning:

En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så ser I mig igen.

Jesus kunne stå der og tale om almindeligheder i livet, og det er muligvis også sådan, disciplene hører Jesu ord. Men det er en mærkelig måde at formulere sig på. Normalt ville man i den situation sige, ”jeg tager på arbejde om lidt, jeg er hjemme ved fem-tiden.” I stedet kunne Jesus have sagt: ”I morgen tidlig går jeg ud for at frelse verden; det tager tre dage, og så kommer jeg tilbage.” Men det gør Jesus ikke, for bag de ord, der i sig selv virker harmløse og meget

almindelige, gemmer der sig grundlæggende livserfaringer om afsked og gensyn; og der gemmer sig følelser bag ordene, der er knyttet til afskeden og gensynet. Afsked er forbundet med mange følelser; for eksempel med angst, usikkerhed og tvivl (og i enkelte tilfælde lettelse og glæde), for hvad der vil ske, mens vi er adskilte? Som regel har vi ikke nogen nævneværdig grund til at være bekymrede for hinandens liv, men risikoen for, at det var den sidste afsked, er der altid. Eller mange af jer har sikkert oplevet at tage afsked med en ven, en bekendt, eller har haft et flygtigt møde med en person, der kom til at betyde noget helt særligt, og når man så tager afsked ved man samtidig, at man nok aldrig ses igen. Derfor gælder det om at være taknemmelig for den tid, vi får med hinanden.

Den afsked, jeg har talt om ind til nu, har været betinget af tid og rum; men i Jesu ord gemmer der sig en antydning af, at afskeden er forbundet med død, og gensynet er forbundet med liv. Jesus taler således også om den afsked og det samvær, der rækker ud over tid og rum. Døden er den absolutte adskillelse og afskeden i døden er definitiv.

Og selvom døden griber ind i tid og rum, ind i vores virkelighed, fordi vi bliver så dybt påvirket af den, og fordi døden altid sker i tid og rum, så rækker den også ud af tid og rum; for døden fjerner et menneske fra tid og rum.

Men med Jesu opstandelse fra de døde, rækker gensynet og samværet også ud over tid og rum. I dagens kernesætning: En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så ser i mig igen; der taler Jesus inden for rammerne af tid og rum, men ”en kort tid” er en meget relativ angivelse af tiden. For hvor kort er den korte tid? Er det et sekund, en dag, en uge, en måned eller et år? Det er umuligt at sige. Men gensynet med Jesus rækker ud over tid og rum, for det gensyn er lige her, lige nu. Vi kan nemlig anlægge to perspektiver på Jesu ord: Det første perspektiv er Langfredag og Påskedag; det andet perspektiv er Kristi Himmelfart og Pinsedag. Langfredag og Påskedag bryder Jesus Kristus grænserne for afsked og gensyn, for død og liv; ved Kristi Himmelfart og Pinse gør Jesus Kristus de nedbrudte grænser til en del af vores virkelighed.

Hele formiddagen var Lea utrøstelig. Men ved middagstid kom mor og far med sang og flag, der var lagkage og saft og varm kakao; der var frugt fra mormors have og Lea yndlingsspise: Tomater! Og der var gaver og en udflugt til søen i det skønne vejr.

Jesu Kristi genopstandelse er kirkens virkelighed. Det betyder, at Kristus er her lige nu; Kristus er til stede i sit Ord; Kristus er til stede som kærligheden iblandt os; Kristus er til stede her, og han ser os gennem vores næstes øjne; Kristus er til stede som fællesskab. Alligevel gælder ordene, at ”En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så ser I mig igen,” også her og nu. For selvom afsked og gensyn, død og liv, rækker ud over tid og rum, så lever og erfarer vi alt i tiden og rummet. Og følelsen af at være forladt og alene, at der ikke var nogen til at fejre ens fødselsdag, eller sorgen ved dødens adskillelse vil altid være en del af menneskelivet. Så er det godt at vide, at Kristus altid kommer til os; at der ikke er et eneste sted, hvor Kristus ikke vil kunne finde os. End ikke døden kan skille os fra Jesu Kristi kærlighed.